

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 96/2016 a jeho uznesením z 22. decembra 2016, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 135/2016 z 2. januára 2017 a postupom Okresnej prokuratúry Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 96/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 22. decembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 135/2016 z 2. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Okresnej prokuratúry Pezinok (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107 (ďalej aj „napadnuté konanie okresnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 19/2016 zo 14. augusta 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 61/2016 zo 7. septembra 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Prokurátor okresnej prokuratúry v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. Pv 420/16/1107 podal 13. decembra 2016 okresnému súdu na sťažovateľa (ako aj na jeho spoluobvineného) obžalobu, konanie o ktorej vedie okresný súd pod sp. zn. 1 T 96/2016. Okresný súd po podaní obžaloby napadnutým uznesením z 22. decembra 2016 podľa § 238 ods. 3 a § 79 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa ako obvineného ponecháva vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a neprijal jeho písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako ani jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti označenému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal

sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením z 2. januára 2017 zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (okrem iného) namieta, že v jeho prípade neboli naplnené zákonom ustanovené dôvody na jeho väzobné stíhanie. Sťažovateľ svoju sťažnosť v tejto časti odôvodňuje najmä takto:

„Oba súdy ako okresný tak i krajský nedostatočne vyhodnotili dôvodnosť podozrenia, ktoré je nevyhnutné na predpoklad väzby... Oba súdy sa opierajú predovšetkým o výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorý je priamym páchatelom týchto skutkov, nakoľko sa priznal a je stíhaný aj v iných veciach...

Výpoveď [REDAKOVANÉ] nemôže byť dostatočným dôkazom, že by som sa podieľal na predmetnej trestnej činnosti.

... okrem výpovede [REDAKOVANÉ] zo žiadnych iných dôkazných prostriedkov ani len v rovine pravdepodobnosti nevyplývalo, že by som sa mohol dopustiť žalovaných skutkov. Oba súdy... pritom neustále poukazujú, že okrem výpovede [REDAKOVANÉ] ma majú usvedčovať výpovede poškodených a ohliadka miesta činu s previerkou výpovede [REDAKOVANÉ] a znalecké posudky.

Výpovede poškodených dokazujú len to, že skutok sa stal, avšak nijakým spôsobom nevedú k podozreniu, že by som sa mal na týchto skutkoch podieľať.

Ohliadka miesta činu a previerka výpovede na mieste činu dokazujú nanajvýš to, že skutok sa stal a spáchal ho [REDAKOVANÉ] keďže sa k tomu priznal.

Čo s týka znaleckých posudkov, z tých vyplývalo, že buďto stopy získané na mieste činu boli neupotrebitelné na ďalšie skúmanie, ba dokonca jeden znalecký posudok úplne vylúčil možnosť, že predmety, ktoré [REDAKOVANÉ] vydal, že s nimi boli 100 % spáchané tie skutky... Ďalej súd nebral vôbec do úvahy dôkazy svedčiace v môj prospech...

Teda evidentne súd rozhodoval o zákonnosti väzby povrchno a formalisticky bez skúmania konkrétnych skutočností, ktoré by naďalej odôvodňovali dôvodné podozrenie aspoň v rozumnej rovine, že dané skutky som mohol spáchať aj ja...

... oba súdy rozhodli v rozpore s princípom prezumpcie neviny, keď vo svojich rozhodnutiach sa nijakým spôsobom nevyrovnali s mojou relevantnou právnou argumentáciou, ktorá v konečnom dôsledku reflektovala na nezákonnosť trvania väzby.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta neprimeranosť dĺžky rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, pričom v tejto časti argumentuje najmä takto:

«... rozhodovanie o mojej žiadosti trvalo neprimerane dlho a nevyhovovalo požiadavkám bezodkladnosti a urýchlenosti vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Dňa 15. 11. 2016 so požiadal pri oboznámení sa s výsledkami vyšetovania ústne do zápisnice o prepustenie z väzby. Táto žiadosť bola predložená vyšetrovateľom až po mojej urgencii adresovanej prokurátorke dňa 15. 12. 2016, teda mesiac po podaní.

... Celé rozhodovanie na jednom stupni trvalo od 15. 12. 2016 do 22. 12. 2016, teda 37 dní. Toto som namietal aj v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu PK, kde krajský súd v BA vyslovil vo svojom odôvodnení, že „pre posúdenie, kedy vôbec začala súdu I. stupňa plynúť lehota na rozhodovanie a teda aj lehota, od ktorej možno posudzovať prípadné prieťahy o jej rozhodovaní, je rozhodujúci deň 13. 12. 2016 (pečiatka súdu na č. l. 431) kedy bola uvedená žiadosť doručená do dispozície súdu I. stupňa.“

... Vyššie uvedený právny názor krajského súdu je klamlivý, zavádzajúci a prekrúcajúci slová uvedené v predmetných rozhodnutiach ESLP.

... Do lehoty sa zásadne počíta celková doba konania od podania žiadosti až po jej konečné rozhodnutie, ku ktorému spravidla dochádza pri doručení uznesenia krajského súdu.

... V prípravnom konaní podľa môjho názoru, ak prvostupňový súd zistí, že žiadosť obvineného nebola predložená súdu bezodkladne tak, ako to vyžaduje § 79 ods. 3 Tr. por. musí vysloviť porušenie jednak procesných pravidiel pri vybavovaní žiadosti o prepustenie z väzby a zároveň vysloviť porušenie dotknutých práv obvineného a prepustiť obvineného na slobodu.

... Pre vyššie uvedené mám za to, že okresný súd porušil moje právo na urýchlené prejednanie väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že rozhodoval o mojej žiadosti 37 dní.

Krajský súd v BA svojou nesprávnou interpretáciou príslušných článkov dohovoru a ústavy porušil moje právo na odôvodnenie rozhodnutia o väzbe a moje právo byť prepustený, ak sa ukáže, že väzba je nezákonná...»

Namietané porušenie v sťažnosti označených práv postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107 odôvodňuje sťažovateľ najmä takto:

„... dňa 10. 11. 2016 pri mojom výsluchu som požiadal ústne do zápisnice o prepustenie z väzby... O tejto žiadosti do dnešného dňa nebolo rozhodnuté, hoci som to viackrát urgoval aj pri rozhodovaní zo dňa 22. 12. 2016 o väzbe.

... Z vyššie uvedených dôvodov došlo k porušeniu mojich práv garantovaných Ústavou SR podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru zo strany Okresnej prokuratúry Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107. Nielenže došlo k porušeniu vyššie označených práv, ale k definitívnemu popretiu týchto práv.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Okresný súd v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/96/2016 rozhodnutím zo dňa 22. 12. 2016 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. 1. 2017 sp. zn. 2 Tos/135/2016 porušil sťažovateľove právo na urýchlené prejednanie zákonnosti väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

2) Krajský súd v BA rozhodnutím v konaní zo dňa 2. 1. 2017 sp. zn. 2 Tos/135/2016 porušil sťažovateľove právo na prepustenie, ak sa ukáže, že väzba je nezákonná, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia o väzbe, právo byť vo väzbe len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru.

3) Uznesenie Krajského súdu v BA zo dňa 2. 1. 2017 sp. zn. 2 Tos/135/2016 sa zrušuje. Vec sa vracia Krajskému súdu, aby znova o nej konal a rozhodol.

4) Okresná prokuratúra v Pezinku v konaní pod sp. zn. Pv 420/16/1107 porušila sťažovateľove právo podať návrh, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s nepredložením žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 10. 11. 2016 súdu na rozhodnutie.

5) Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €, ktoré je Okresná prokuratúra v Pezinku povinná vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6) *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 € od Okresného súdu v Pezinku, ktoré je povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

7) *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € od Krajského súdu v Bratislave, ktoré je povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20

a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo (aj) napadnutým uznesením okresného súdu (resp. postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal), ktorým prvostupňový súd po podaní obžaloby (okrem iného) rozhodol podľa § 238 ods. 3 a § 79 ods. 2 Trestného poriadku, že sťažovateľa z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ponecháva vo väzbe, a zároveň zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ mal právo podať proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj proti jeho napadnutému uzneseniu sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (čo aj svojím napadnutým uznesením urobil). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorou namietal jednak dôvodnosť jeho väzobného stíhania, ako aj dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom:

... zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ v posudzovanej veci na základe argumentácie, ktorej podstatná časť je citovaná v časti I tohto uznesenia, namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením krajského súdu došlo (v podstate) tým, že krajský súd nedostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorou sťažovateľ namietal neopodstatnenosť svojho ďalšieho väzobného stíhania, a tiež tým, že krajský súd (podľa sťažovateľa) nesprávne posúdil otázku týkajúcu sa požiadavky na urýchlené rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy, resp. právami podľa dohovoru. Napriek v časti II.1 tohto uznesenia konštatovanému nedostatku právomoci na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením okresného súdu (ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal) ústavný súd v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu do úvahy aj obsah napadnutého uznesenia okresného súdu, keďže napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Okresný súd napadnuté uznesenie z 22. decembra 2016, ktorým po podaní obžaloby prokurátorom rozhodol o tom, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe, a ktorým zároveň zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, odôvodnil okrem iného takto:

„Pri výsluchu pred senátom obvinený uviedol, že trvá na svojom písomnom podaní, ktoré som vyhotovil 12. 12. 2016 a rovnako poukazuje na žiadosť svojho obhajcu o jeho prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 15. 11. 2016, kde jeho obhajca uviedol, že dôvody väzby pominuli a k tomu uvádza, že jeho stanovisko k väzbe má písomne vyhotovené vlastnou rukou, ktoré senátu prečítal a zároveň jeho písomné vyjadrenie bolo založené do trestného spisu.

... Pri posudzovaní dôvodnosti trvania väzby súd najskôr skúmal trvanie opodstatnenosti podozrenia zo spáchania trestných činov, ktoré sú obvinenému kladené za vinu, t. j. či dôvody, ktoré viedli k vzneseniu obvinení sa vykonaným dokazovaním nezoslabili natoľko, že ďalšie trvanie väzby u obvineného by bolo nedôvodné. Pretrvávajúca dôvodnosť obvinení je totiž základom na to, aby vôbec bolo možné uvažovať o tom, či väzobný dôvod trvá aj naďalej. Súd, pri rešpektovaní prezumpcie neviny obvineného dospel, na podklade dôkazov doposiaľ zabezpečených v štádiu prípravného konania k záveru, že obvinenia zo spáchania jednotlivých trestných činov u obvineného [REDAKOVANÉ] sa od vznesenia obvinení nezoslabili, a preto nie je možné konštatovať jeho zjavnú neopodstatnenosť a tým aj neopodstatnenosť ďalšieho trvania väzby. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpovede poškodených osôb [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako aj výpovedí jednotlivých svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ktorí ho zo spáchania trestnej činnosti usvedčujú a predovšetkým na výpovede spolupáchateľa - obvineného v predmetnej trestnej veci

██████████ Rovnako súd poukazuje v uvedenej súvislosti na objektívne listinné dôkazy nachádzajúce sa v trestnom spise a to na zápisnice o obhliadkach miesta činov a pripojenej fotodokumentácie, zápisnice o prehliadkach iných priestorov a pozemkov, zápisnicami o previerke na mieste činu, úradnými záznamami z vyhotovenia kamerových systémov obcí ██████████, znaleckými posudkami z Kriminologického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, na základe ktorých dôkazov je pravdepodobné konštatovať, že trestnej činnosti kladenej za vinu obvinenému ██████████ preukazujú také množstvo skutočností ktoré opodstatnene odôvodňujú, že práve obvinený sa mal tejto trestnej činnosti dopustiť.

Zároveň je nutné uviesť, že za trestnú činnosť ktorej sa mal obvinený dopustiť a to predovšetkým za pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. a za použitia § 138 písm. e/ Tr. zák. zákonodarca stanovil trestnú sadzbu v rozpätí 3 rokov až na 10 rokov, pričom uvedenej trestnej činnosti sa mal dopustiť závažnejším spôsobom konania a to vlámaním, teda tak ako to vymedzuje ustanovenie § 138 písm. e/ Tr. zák. a zároveň sa obvinený dopustil aj ďalšieho protiprávneho konania, okrem už uvádzaného zločinu a teda uvedeného konania sa dopustil v súbehu s ďalšími trestnými činmi, tak ako sú rozpísané a uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Pezinok.

... Súd pristúpil k skúmaniu väzobných dôvodov, pričom zistil, že dôvod väzby uvedený v ust. § § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. trvá u obvineného ██████████ aj naďalej.

Súd vo všeobecnosti konštatuje, že väzobný dôvod môže vyplynúť buď z okolností väzobného prípadu, alebo z osoby obvineného, pričom väzobný dôvod sa zosilňuje v prípadoch, ak ho možno vyvodiť aj zo okolností prípadu a aj zo samotnej osoby obvineného.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že obvinený bol vzatý do väzby preto, že bude pokračovať v trestnej činnosti a to aj napriek tomu, že bol dňa 25. 02. 2015 podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody Okresným súdom v Trenčíne pod sp. zn. 4Pp7/15, ktorým súdom mu bola stanovená skúšobná doba na časť nevykonaného trestu odňatia slobody v trvaní 4-roch rokov a zároveň so stanovením probačného dohľadu na dobu 3 rokov, ako aj s obmedzením spočívajúcom v povinnosti, teda v príkaze riadne sa

zamestnať v skúšobnej dobe, alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie ; taktiež týmto súdom bol obvinenému uložený ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Predmetnej trestnej činnosti sa mal podľa obžaloby menovaný dopustiť temer po jednom roku a štyroch mesiacoch od podmieneného prepustenia z výkonu odňatia slobody, pričom protiprávných konaní sa mal dopúšťať v krátkom časovom období necelého mesiaca a to aj napriek tej skutočnosti, že už v minulosti bol uznaný vinným z trestnej činnosti majetkového charakteru, a z toho dvoch protiprávných útokov sa mal dopustiť s ďalším spolupáchateľom [REDAKOVANÉ] pomerne brachiálnym spôsobom, za použitia rôzneho vlámačského náradia a náčinia.

Zároveň je nutné zdôrazniť, že menovaný odo dňa prepustenia z výkonu odňatia slobody sa doposiaľ nezamestnal, tak ako mu to bolo nariadené Okresným súdom v Trenčíne. Rovnako bolo preukázané, že nepoberal žiadne sociálne dávky, z čoho vyplýva, že nemá žiaden preukázateľný zdroj príjmov a v prípade ak aj mal, tak tento pravdepodobne pochádzal z majetkovej trestnej činnosti, z čoho súd vyvodzuje, že na základe týchto skutočností je plne odôvodnená obava, že obvinený [REDAKOVANÉ] si prostriedky na svoje životné náklady s najvyššou možnou pravdepodobnosťou zaobstarával páchaním majetkovej trestnej činnosti, aby si takýmto spôsobom zabezpečil prostriedky na svoje živobytie.

Podľa názoru súdu obvinenému nič nebránilo, aby sa zamestnal a tak sa zaradil do riadneho pracovného pomeru, nakoľko so spisu nevyplýva, že by bol nejakým spôsobom obmedzovaný na zdraví, resp. trpel takým ochorením, ktoré by mu bránilo sa riadne zamestnať, uvedeného sa jedná o mladého a zdatného tridsaťročného jedinca, teda mladého človeka v najlepších a v najproduktívnejších rokoch, ktorý je absolventom Strednej priemyselnej školy stavebnej, z čoho možno vyvodiť, že by nemal mať problém sa vo svojom obore zamestnať na trhu práce.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že obvinený sa skutkov citovaných v obžalobe Okresnej prokuratúry Pezinok mal dopustiť počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, z čoho vyplýva, že v danom prípade sa jedná o páchatel'a , ktorý sa napriek predchádzajúcemu prísnemu trestu odňatia slobody nepoučil a daný trest nepriniesol v jeho náprave a prevýchove žiadny morálny ani etický efekt.

... S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodujúc o existencii materiálnych dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., uzatvára že tieto dôvody sú dané, tak ako boli

stanovené v primárnom rozhodnutí o vzatí do väzby, trvajú aj naďalej, nakoľko z okolností spáchania jednotlivých protiprávnych konaní v predmetnej veci, ako aj s poukazom na osobu obvineného, nie je možné konštatovať také, pre rozhodnutie relevantné skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom odstraňovali alebo čo i len zmierňovali u obvineného existenciu dôvodnej obavy, že v prípade jeho prepustenia na slobodu nebude (pokračovať, pozn.) v trestnej činnosti majetkového charakteru, ktorá mu je kladená za vinu. Záverom treba zdôrazniť, že u menovaného sa jedná o osobu s výraznými sklonmi k páchaniu trestnej činnosti, čoho dôkazom je odpis z registra trestov, ako aj trestná činnosť, ktorej sa mal obvinený dopustiť tak, ako je uvedená v obžalobe Okresnej prokuratúry Pezinok.“

Krajský súd, rozhodujúc o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, sa vo svojom napadnutom uznesení najskôr zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, pričom krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

„Úvodom sa sťažnostný súd zaoberal sťažnostnými námietkami obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ohľadom údajných prieťahov v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 15. 11. 2016 a zistil nasledujúce mimoriadne podstatné skutočnosti:

Obvinený [REDAKOVANÉ] podal dňa 15. 11. 2016 na č. l. 418 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, a ktorá bola Okresnej prokuratúre Pezinok doručená dňa 23. 11. 2016 spolu s návrhom na podanie obžaloby. Následne dňa 13. 12. 2016 spolu s vyššie špecifikovanou obžalobou Okresná prokuratúra Pezinok predložila aj túto žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu Okresnému súdu Pezinok. Napokon Okresná prokuratúra Pezinok dňa 16. 12. 2016 predložila súdu I. stupňa žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] v zmysle § 210 Tr. por. (č. l. 450).

Pre posúdenie, kedy vôbec začala súdu I. stupňa plynúť lehota na rozhodovanie a teda aj lehota, od ktorej možno posudzovať prípadné prieťahy o jej rozhodovaní, je rozhodujúci deň 13. 12. 2016 (pečiatka súdu na č. l. 431) kedy bola uvedená žiadosť doručená do dispozície súdu I. stupňa. Sťažnostný súd v tomto smere poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP), napr. rozsudok EŠLP Raducu c/a Rumunsko č. 70787/01 zo dňa 21.04.2009 a iné. Preto je v ďalšom právne

bezvýznamné, kedy obvinený napísal uvedené podanie a aký dátum na ňom uviedol alebo kedy sa uvedené podanie dostalo do dispozície ústavu na výkon väzby alebo prokuratúry, rozhodujúca je pečiatka súdu I. stupňa zo dňa 13. 12. 2016, t.j. deň, kedy sa uvedená žiadosť dostala do dispozície súdu a od tohto dňa súd môže vôbec zodpovedať za prípadné vzniknuté prietahy. Z tohto dátumu bude teda v ďalšom sťažnostný súd vychádzať ako z jediného smerodajného.

V ďalšom sťažnostný súd poznamenáva, že sťažnostné námietky sťažovateľa ohľadne údajných prietahov pri rozhodovaní o žiadosti zo dňa 15. 11. 2016 nemajú absolútne žiadnu oporu vo vyššie uvedených skutočnostiach, ba práve naopak. Sťažovateľ v podanej sťažnosti totiž uviedol, že lehoty pri rozhodovaní o jeho žiadosti nesmú presiahnuť jeden mesiac, čo považoval za porušenie príslušných článkov Ústavy SR a v tomto smere citoval aj rozhodnutia tohto súdu.

V prvom rade sťažnostný súd konštatuje, že predmetná žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu bola súdu I. stupňa doručená dňa 13. 12. 2016 a súd I. stupňa o tejto rozhodol dňa 22. 12. 2016, t. j. 9. deň a predmetnú trestnú vec predložil sťažnostnému súdu dňa 29. 12. 2016, t.j. konanie na I. stupni trvalo celkovo iba 16 dní a nie viac ako 1 mesiac, ako nesprávne uvádzal sťažovateľ v podanej sťažnosti. Konanie na II. stupni trvalo od 29. 12. 2016 do 02. 01. 2017, t. j. iba 5 dní.

V druhom rade sťažnostný súd poukazuje na rozsiahlu judikatúru ESLP, ktorý určil, že lehota na preskúmanie a rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby je individuálna a meniac sa vzhľadom na okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vrátane zložitosti konania, postupu vnútroštátnych orgánov, správanie sťažovateľa a význam predmetu sporu pre sťažovateľa (rozsudok ESLP *Mooren c/a Nemecko* zo dňa 09.07.2009)

V treťom rade sťažnostný súd poukazuje na rozsudok ESLP *Rokhlina c/a Rusko* č. 54071/00 zo dňa 07. 04. 2005, z obsahu ktorého vyplýva, že ani lehota 41 dní nemusí byť neprimerane dlhou. Z rozsudkov *Balčiunas c/a Litva* č. 17095/02 zo dňa 20. 07. 2010, *Udovik c/a Česká republika* č. 59219/00 zo dňa 24.08.2004, *Lewicki c/a Poľsko* č. 28993/05 zo dňa 06. 10. 2009 však dokonca jednoznačne vyplýva, že ani lehota 43 dní trvajúca na jednom stupni o rozhodovaní o väzbe nemusí byť neprimerane dlhou.

Z uvedeného teda vyplýva, že sťažnostné námietky sťažovateľa ohľadne údajného prekročenia maximálne možnej údajnej lehoty 1 mesiac na rozhodovanie o návrhu

na prepustenie z väzby na slobodu nemajú opodstatnenie, pretože Dohovor má prednosť pred vnútroštátnou úpravou, t. j. aj pred rozhodnutiami súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky a ustálená rozhodovacia prax ESLP jednoznačne pripúšťa aj dlhšie lehoty na rozhodovanie.

Čo sa týka ďalšej sťažostnej námietky, že údajné porušenie vyššie uvedených lehôt by mal sťažostný súd zohľadniť a sťažovateľa z väzby prepustiť, sťažostný súd sa ani s touto nestotožnil. Podľa rozsiahlej a ustálenej rozhodovacej praxe ESLP ak príde k porušeniu článku 5 odsek 4 Dohovoru, čo v tomto prejednávanom prípade však nenastalo, neznamená to nárokovateľné právo sťažovateľa na automatické prepustenie z väzby na slobodu, ale zakladá to iba právo na odškodné.“

V časti týkajúcej sa opodstatnenosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil okrem iného takto:

„Sťažostný súd konštatuje, že v danom prípade sú i naďalej dané materiálne podmienky ďalšieho trvania väzby, t. j. dôvodnosť vzneseného obvinenia u obvineného

██████████.

Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mala spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností konkrétneho prípadu. Takéto dôvodné podozrenie však nie je potrebné dokladovať aj nezvratnými dôkazmi, pretože by bolo nelogické, aby boli trestné činy jednoznačne definované a aj preukázané už v tomto procesnom štádiu, keďže toto je cieľom konania pred súdom.

Vykonané dokazovanie a na jeho základe prechod do fázy súdneho konania po podaní obžaloby neznamená uznanie viny, ale umožnenie súdu rozhodnúť o nej, ak podozrenie vedúce k vzneseniu obvinenia nebolo rozptýlené v prípravnom konaní (R 10/2013).

Podľa názoru sťažostného súdu doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý je obvinený ██████████ trestne stíhaný, bol spáchaný, má znaky vyššie špecifikovaného zločinu, resp. prečinov, pričom napokon existuje dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal práve obvinený. V tomto smere je plne osvedčovaný výpoveďou spoluobvineného ██████████, pričom sťažostný súd nezistil žiadne

skutočnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o tejto osobe. Skutočnosť, že táto osoba je trestne stíhaná v iných trestných veciach, nemá automaticky za následok znegovanie jeho vierohodnosti, tak ako to uvádza sťažovateľ.

Sťažnostný súd teda záverom k tomuto bodu uzatvára, že dôvodnosť vzneseného obvinenia v tomto prípade je v tomto procesnom štádiu i naďalej daná ako esenciálna podmienka ďalšieho trvania väzby.“

V ďalšej časti napadnutého uznesenia krajský súd sumarizoval skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú ďalšie trvanie väzby, a to nasledovne:

„... Aj podľa názoru senátu krajského súdu dôvody väzby podľa v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sú i naďalej dané a to na základe nasledujúcich konkrétnych skutočností:

- *z odpisu registra trestov na obvineného na č. l. 451 vyplýva, že doposiaľ bol už dva krát súdne trestaný a to pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť, naposledy rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 3To/l 27/2007 zo dňa 10.01.2008 bol odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 11 rokov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,*

- *z výkonu ktorého bol na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4Pp/7/2015 dňa 25.02.2015 podmienene prepustený so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky a probačným dohľadom na 3 roky, z čoho vyplýva, že žalovanej trestnej činnosti by sa mal dopustiť práve počas jej plynutia,*

- *obvinený je nezamestnaný a nemá žiaden legálny zdroj príjmov,*
- *napokon obžalovaný sa mal predmetnej trestnej činnosti dopúšťať práve za účelom nelegálneho získania finančných prostriedkov.*

Súhrn vyššie uvedených konkrétnych skutočností oprávnene odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia obvineného z väzby na slobodu, by tento pokračoval v páchaní trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, čím sú u neho i naďalej dané väzobné dôvody uvedené v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

... Podľa názoru sťažnostného súdu správne postupoval súd I. stupňa, keď žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu z dôvodu existencie väzobného dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol, následne podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. návrh na nahradenie väzby prijatím písomného sľubu

neprijal a napokon podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka neprijal a svoje rozhodnutie v tomto smere mimoriadne podrobne a presvedčivo odôvodnil, s čím sa stotožnil aj senát krajského súdu.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorým z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany tvoria jeden celok, ústavný súd konštatuje, že právne závery vyplývajúce z označených rozhodnutí všeobecných súdov nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa (ne)opodstatnenosti jeho väzobného stíhania ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu v okolnostiach posudzovanej veci jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom objasňujú všetky relevantné skutočnosti odôvodňujúce ich právny záver o naplnení formálnych i materiálnych podmienok tzv. preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Všeobecné súdy pritom svoje závery odôvodnili konkrétnymi skutočnosťami týkajúcimi sa dôvodného podozrenia, že stíhané trestné činy spáchal (vo forme spolupáchateľstva) sťažovateľ (ide o výsledky dokazovania vykonaného najmä výsluchmi spoluobvineného, svedkov a poškodených, znaleckými posudkami, vyšetrovacími úkonmi na mieste činu, záznamami kamerových systémov), ako aj existencie dôvodnej obavy, že sťažovateľ by po prepustení z väzby pokračoval v trestnej činnosti (ide najmä o spáchanie stíhaných skutkov v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, opakované odsúdenie za majetkovú a násilnú trestnú činnosť v minulosti, absenciu legálneho zdroja obživy na strane sťažovateľa). Ústavný súd v nadväznosti na uvedené opätovne pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je

arbitrárnym a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný aj právny záver krajského súdu, že v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. novembra 2016 nebolo postupom okresného súdu v jeho napadnutom konaní porušené právo sťažovateľa na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe. Ústavný súd nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby podal bezprostredne po skončení vyšetrovania (po preštudovaní spisu, pozn.), po ktorom bol vyšetrovateľom podaný návrh na podanie obžaloby a následne bola 13. decembra 2016 prokurátorom okresnej prokuratúry okresnému súdu podaná obžaloba. Postup okresného súdu, ktorý uznesením rozhodol o označenej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby 22. decembra 2016, teda v deviaty deň od doručenia žiadosti sťažovateľa (ako aj obžaloby) okresnému súdu a v rámci postupu podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, keď príslušný súd vždy obligatórne rozhoduje o ďalšom trvaní väzby väzobne stíhaného obvineného, voči ktorému bola podaná obžaloba, nemožno podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovaného prípadu považovať za taký, ktorý by porušoval základné právo sťažovateľa garantované v čl. 17 ods. 2 ústavy, resp. jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd napadnuté uznesenie aj v tejto časti odôvodnil ústavne konformným spôsobom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených základných práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107

Sťažovateľ namieta tiež porušenie svojich v sťažnosti označených práv (aj) postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/16/1107, argumentujúc tým, že prokurátor vôbec nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 10. novembra 2016.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v rámci výsluchu pred vyšetrovateľom 10. novembra 2016 okrem iného uviedol: *„Ešte by som chcel dodať, že mám dve deti a družku o ktoré som sa riadne staral a finančne ich zabezpečoval, momentálne tieto soby nemajú z čoho žiť a nemajú žiadne peniaze. Preto žiadam aby som bol čo najskôr prepustený na slobodu a mohol som viesť riadny život a starať sa o svoju rodinu. Nakoľko ja mám už zápis v registri trestov ťažko sa mi hľadá trvalý pracovný pomer, pracoval som však pre Taliana ako šofér dodávky, jazdil som trasu Slovensko Taliansko a takto som si vedel zabezpečiť finančné prostriedky. Vo voľnom čase som ešte pracoval ako usporiadateľ pri rôznych kultúrnych a športových podujatiach. V tejto činnosti by som pokračoval aj po prepustení na slobodu.“*

Z dokumentácie predloženej sťažovateľom tiež vyplýva, že sťažovateľ 15. decembra 2016 podal okresnej prokuratúre žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 210 Trestného poriadku, v ktorej namietal, že v tom čase stále nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 10. novembra 2016. Prokurátor okresnej prokuratúry prípisom sp. zn. Pv 420/16/1107 z 15. decembra 2016 sťažovateľovi obratom oznámil, že okresnému súdu bola 13. decembra 2016 spolu s podaním obžaloby postúpená na rozhodnutie aj jeho žiadosť z 15. novembra 2016 o prepustenie z väzby, ktorej prokurátor nevyhovel (a o ktorej bolo následne rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu, pozn.).

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že medzi postupom okresnej prokuratúry v napadnutom konaní a sťažovateľom namietaným porušením jeho v sťažnosti označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení. Rozhodnutím okresného súdu z 22. decembra 2016 (v spojení s rozhodnutím krajského súdu 2. januára 2017) o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podanej prostredníctvom jeho obhajcu 15. decembra 2016 (teda päť dní po tom, čo sťažovateľ pri svojom výsluchu prejavil vôľu byť „čo najskôr prepustený na slobodu“, pozn.) a doplnenej odôvodnením samotného sťažovateľa na verejnom zasadnutí okresného súdu 22. decembra 2016 totiž došlo k reálnemu naplneniu práva sťažovateľa podať návrh na začatie konania, v ktorom sa rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho osobnej slobody (k otázke požiadavky na urýchlené rozhodnutie o väzbe sťažovateľa ústavný súd už zaujal stanovisko v časti II.2 tohto uznesenia, pozn.).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V tomto uznesení konštatované dôvody neprijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie sú totiž vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa takej povahy, že by ich nebolo možné odstrániť ani potom, ako by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017